

Arrest

nr. 300 328 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 september 2023 met refertenummer 106221.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Dari

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat bij de betekening vermoedelijk een verkeerd adres is gebruikt. Ze heeft slechts kennis gekregen van de bestreden beslissing op het ogenblik dat ze haar AI wou laten verlengen en zelf op zoek gegaan is naar die beslissing. Ze heeft dan direct gereageerd. Ze wijst op de korte beroepstermijn bij een afwijzing van een volgend verzoek en stelt dat ze nog steeds in België verblijft, in Willebroek, de reden waarom ze vandaag aanwezig is op zitting. Ze wijst op een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM want de toegang tot de rechter is belangrijk en vraagt daarom de herziening van de beschikking. De kennisgeving van de bestreden beslissing is niet op een correcte manier verlopen, waardoor er sprake is van overmacht.”

In het licht van voormelde beschikking en voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting duidt de Raad vooreerst dat met toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van tien dagen vermeld in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *“Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)”* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit de *“Verklaring betreffende de woonstkeuze”* van 3 juni 2021, opgenomen in het administratief dossier, blijkt uitdrukkelijk dat door de verzoekende partij *“woonplaats wordt gekozen op het volgende adres: Advocaat Maxwell Ogumula, G. G. Derachelaan 127 bus 3, 1000 Brussel”* (administratief dossier, deel 7).

Tevens blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat de woonplaats hierna niet meer werd gewijzigd. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing op 8 maart

2022 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd naar voormeld adres, op de wijze -per aangetekende brief- zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 1: Bewijs aangetekende zending beslissing en stuk 2: Kennisgeving van de beslissing).

Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervalddag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Vrijdag 11 maart 2022 was derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, maandag 21 maart 2022 de vervalddag was. De verzoekende partij verzond haar verzoekschrift aan de Raad per aangetekende zending echter pas op 19 december 2022 en derhalve buiten voormelde beroepstermijn.

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting werpt geen ander licht op voormelde vaststellingen. Zoals uiteengezet, werd de bestreden beslissing correct verzonden naar het adres dat de verzoekende partij liet optekenen in de "*Verklaring betreffende de woonstkeuze*". Dit adres kan de verzoekende partij bijgevolg niet onbekend zijn. Er werd dan ook geen verkeerd adres gebruikt, noch is er sprake van overmacht omdat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op een correcte manier zou zijn verlopen, zoals de verzoekende partij oppert. Uit niets blijkt dat de zending niet met succes zou zijn afgeleverd. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet aangetoond.

De kennisgeving wordt bijgevolg geacht te zijn gebeurd op het ogenblik van de aanbidding. De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar geval een gebeurtenis heeft plaatsgevonden buiten de menselijke wil om die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. De omstandigheid dat de verzoekende partij slechts kennis zou hebben gekregen van de bestreden beslissing op het ogenblik dat ze haar AI wou laten verlengen, zelf op zoek gegaan is naar die beslissing en dan direct gereageerd heeft, zoals zij uiteenzet ter terechtzitting, houdt geen geval van overmacht in. Het is immers de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om zich zo te organiseren dat zij tijdig kennis kan nemen van beslissingen die haar aanbelangen en haar per post aangetekend worden toegestuurd op het door haar opgegeven correspondentieadres. De verzoekende partij toont niet aan dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog wijst op de korte beroepstermijn bij een afwijzing van een volgend verzoek, uit zij kritiek op een wettelijk vastgestelde termijn en derhalve loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Het voorgaande in acht genomen, kan de verzoekende partij zich evenmin dienstig beroepen op de artikelen 6 en 13 van het EVRM en de toegang tot de rechter. Dit nog daargelaten de vaststelling dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Ook dat zij nog steeds in België, in Willebroek, verblijft of haar aanwezigheid op zitting, wijzigt niets aan de vaststelling dat de kennisgeving van de bestreden beslissing correct is verlopen en verschoont het laattijdig indienen van haar verzoekschrift niet. Zoals geduïd, is de beroepstermijn van openbare orde en moet deze strikt worden toegepast, behoudens het geval waarin overmacht wordt aangetoond. Hierin slaagt de verzoekende partij niet en haar verblijf in België of aanwezigheid ter terechtzitting toont dit evenmin aan.

Gelet op het voorgaande, brengt de verzoekende partij dan ook geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

5. Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS